

Nr. 8 (36)/ AUGUST 2023

Cetatea Cavalerilor

Fondator: Col. r. Dr. Constantin MOȘINCAT
Editor: Asociația Națională a Cavalerilor de Cluj
Editura Tipo MC, Oradea-2020

Cartea Mea e și a Ta! ISSN 2734-6889 - ISSN-L 2734 - 6889

IN MEMORIAM

Col. ing. Ștefan NEGRU

*„Tot ceea ce faceți să faceți cu dragoste,
pentru că dragostea
este coroana tuturor faptelor bune!”*

(Arhimandrit Paisie Olaru)

Armata, ca instituție de sine stătătoare, a fost dintotdeauna și va rămâne pretutindeni un desăvârșit sistem social, cu o organizare ierarhică pe mari unități, unități și subunități, cu relații de subordonare și cooperare bine stabilite, cu un mecanism de coordonare și funcții de comandă, ce realizează o dispunere piramidală, ca un edificiu arhitectonic, socioprofesional și tehnic, ancorat puternic prin legături genetice, istorice și economice, în

trecutul, prezentul și viitorul neamului nostru românesc. Marile izbânzii ale neamului, în numeroasele confruntări cu dușmanul, atestate în istoria poporului român, confirmă că preocupări pentru însușirea deprinderilor militare au existat și din timpurile cele mai îndepărtate.

Așezarea în sistem organizat a învățământului militar rezultă în mod pregnant și din documentele de arhivă, care dovedesc preocupările pentru perfecționarea continuă, organizatorică și de conținut a acestuia, îmbinând experiența militară națională, cu cea a armatelor renumite ale vremii.

Liceul militar, ca instituție de învățământ oferă un spor de pregătire pentru viață a tinerilor prin faptul că elevii învață și trăiesc în spiritul normelor oștășești, adică au drepturi și îndatoriri, au grade și funcții, beneficiază de recompense, dar în mod egal și de pedepse pentru felul în care își desfășoară activitatea, primesc ținuta militară dar au și obligația executării diverselor servicii ordonate și desfășoară un program zilnic/ săptămânal riguros cu numeroase restricții și obligații aferente.

Toate acestea presupun răspundere, ordine, disciplină, conștiinciozitate, pricepere, răbdare, dar mai ales multă acceptare. Aceste cerințe au rolul de a căli organismul, a cultiva voința elevilor, de a forma caracterul și personalitatea viitorului ofițer, ultima fiind esențială în caracterizarea tipului de școală - LICEUL MILITAR.

Liceele militare din România au fost înființate prin transformarea școlilor fiilor de militari și a copiilor de trupă la Iași, respectiv la Mănăstirea Dealu, iar în anul 1916 la Craiova. În anii perioadelor antebelice și interbelice, în conformitate cu structura organizatorică a sistemului național de învățământ recrutarea și admiterea în aceste instituții militare de învățământ se făcea în urma unui examen după absolvirea școlii primare (clasele I - IV). Altfel elevii urmau cursurile liceului militar timp de opt ani,

Începând cu clasa întâi de liceu și îl absolveau la terminarea clasei a VIII-a cu susținerea examenului de bacalaureat."

Prezintăm alăturat câteva ipostaze de epocă a unor ofițeri din armata română care și-au făcut studiile până la gradul de sublocoteneți în România.

După încheierea celei de-a doua mari conflagrații mondiale, respectiv în vara anului 1945, liceele militare din România au fost desființate, ultimul în 1946 cel de la Mănăstirea Dealu, din ordinul ministrului forțelor armate Emil Bodnăraș, în conformitate cu prevederile noii legi a învățământului și a „Instrucțiunilor speciale relative la organizarea Armatei de pe front și din interior” nr. 51666 din 05.05.1945.

Vreme de opt ani era interzis să se vorbească despre faptul că în armata română au existat asemenea instituții militare de învățământ. Începând cu anul școlar 1953 - 1954 se înființează liceele militare de la Breaza, județul Prahova și Galați, instituții ce vor fi desființate în anul 1960, din rațiuni politico - militare știute de conducerea centrală a vremii și Școala Militară Medie nr. 1 Câmpulung Moldovenesc la Iași care va avea continuitate în funcționare din 1953, până la mutarea în noua locație de la Câmpulung Moldovenesc și mulți, mulți ani după aceea.

Concomitent cu funcționare instituției de la Iași este reînființat liceul de la Breaza în 1962, care va fi denumit "Dimitrie Cantemir". La mijlocul lunii septembrie 1968, când a început un nou an școlar, noi cei care fusesem declarați admiși și apți serviciu militar în urma examenului de admitere la liceul militar "Ștefan cel Mare" am beneficiat de avantajul că la conducerea instituției se afla un ofițer deosebit în persoana colonelului Cristache Ștefănescu, devenit ulterior general maior în august 1969, care preluase comanda acestui liceu cu cinci ani în urmă, respectiv anul 1963.

În a doua parte a lunii septembrie a acestui an se împlinesc o sută patru ani de la nașterea acestui ofițer și treizeci și trei de ani de la decesul lui.

Cine a fost omul, ofițerul de carieră Cristache Ștefănescu?

S-a născut la 19 septembrie 1919 în Pitești, într-o familie de muncitori cu mai mulți copii. Primele studii (școala primară și liceul) le-a urmat în orașul natal, manifestând înclinații pentru științele exacte. De aceea a fost apreciat în liceu de profesorul de matematică scriitorul și poetul Dan Barbilian (Ion Barbu). După absolvirea liceului și a examenului de bacalaureat, se înscrie și urmează cursurile Școlii Militare de ofițeri de geniu de la București, pe care a absolvit-o în 1941, îmbrăcând epoleții de sublocotenant, repartizat la Regimentul 6 Pontonieri.

Participă la Campania din Est, în timpul celui de-al doilea război mondial, cu Batalionul 2 Pontonieri râuri în două etape: 21 iunie - 21 noiembrie 1941 și 10 august 1942 - 10 aprilie 1943, apoi pe teritoriul României până la 23 august 1944. În această campanie este rănit la omoplatul drept (4 iulie 1941) și este decorat cu Ordinul „Coroana României”, clasa a V-a, dar i s-au acordat și alte ordine și medalii după 23 august 1944, când a participat la eliberarea teritoriului național ca ofițer pontonier, forțând cursurile râurilor Mureș, Someș, Criș, Tisa și fluviul Dunărea.

Slt. C. Bădulescu

Slt. Gh. Tofan

Fotografiile au fost făcute în anul 1916, înaintea plecării pe front în primul război mondial.

Pe scara ierarhiei militare a avut o evoluție firească: sublocotenent în 1941, locotenent în 1944, capitan în 1947, maior în 1951, locotenent colonel în 1954, colonel în 1959 și general maior în 1969, când se afla la comanda Liceului Militar „Ștefan cel Mare”, fiind singurul ofițer căruia i s-a acordat acest grad la comanda liceului.

Ca ofițer de geniu a lucrat în multe unități militare operative îndeplinind funcții de la: comandant de pluton, companie, batalion, șef de școală militară până la comandant în liceele militare, tot la fel cum a înaintat în ierarhia militară privind avasarea în grad.

După absolvirea Academiei Militare, în anul 1954, începând cu anul 1957 va trece la comanda unor instituții militare de învățământ, astfel:

- 1957 - 1961, șeful Școlii Militare de Geniu din Râmnicu Vâlcea;
- 1961 - 1963, șeful Școlii Militare de subofițeri din Sibiu;
- 1963 - 1970, comandantul Liceului Militar „Ștefan cel Mare” din Câmpulung Moldovenesc;
- 1970 - 1975, comandantul Liceului Militar „Dimitrie Cantemir” din Breaza, jud. Prahova;
- 1975 - 1978, comandantul Liceului Militar „Mihai Viteazul” din Alba Iulia, liceu la care a contribuit „de la prima cărămidă” până la finalizarea completă a construcțiilor cazărzii.

Atât la comanda liceului militar din Câmpulung Moldovenesc, cât și la comanda celorlalte licee militare a demonstrat faptul că era un ofițer bine pregătit militar și tehnic, cu o bogată experiență profesională la comandă și o cultură generală vastă.

A fost o persoană serioasă, capabilă, integră, manifestând o mare putere de muncă și decizie, fiind preocupat în mod deosebit pentru obținerea rezultatelor remarcabile în muncă cu cei din subordine.

În afara studiilor militare, absolvice și studii universitare fiind licențiat ca profesor de matematică și fizică, lucru pe care l-am aflat mult mai târziu când eu eram deja ofițer.

Vis a' vis de existența colectivului clasei noastre din liceul militar, „Plutonul fantomă” cum fusesem porecliți, pentru că se plâneau toți ofițerii de la celelalte subunități, inclusiv ai noștrii, atunci când încă mai era la comandă la Câmpulung Moldovenesc, generalul maior Ștefănescu a dat o replică dură acestora la consiliul profesoral din vacanța de iarnă a anului 1970: „- Cum vă explicați, domnilor...? Domnii profesori laudă această clasă, afirmând că merg cu drag la orele de curs. Personal am asistat la această clasă la mai multe ore de curs, atât din domeniul științelor exacte cât și la celelalte obiecte de studiu. Vreți să auziți părere mea...? Elevii din acest pluton sunt în mare parte buni și foarte buni, voi nu știți să lucrați cu ei, să-i înțelegeți...! Ca tânăr ofițer, în vreme de război, am avut șansa de a comanda un astfel de colectiv. În afara celor uciși și a celor rămași infirmi, ne-am întors din fiecare campanie cu efectivul aproape complet! Și soldații mei de atunci erau tot așa cum afirmați despre elevii acestei clase, niște șmecherași! Da domnilor comandanți, învățați să lucrați și cu astfel de oameni! Voi sunteți vinovați, nu ei... elevii!”

Acesta era omul, ofițerul de carieră Cristache Ștefănescu, un personaj dârz, competent, bun pedagog și bun cunoscător al elevilor. Pe drumul vieții și al carierei militare am avut ocazia să-l reântâlnesc pe domnul general Ștefănescu de câteva ori, după mutarea dânsului la Breaza și absolvirea liceului militar. Prima dată, la Alba Iulia, când efectueam stagiul la comandă în 1975, înaintea absolvirii școlii militare și înaintării mele la gradul de locotenent. Eram în serviciu ordonat pe unitate, când la punctul de control al regimentului de geniu s-a prezentat domnul general. M-am prezentat scurt, militărește și l-am condus la comandantul unității, venise pentru preluarea cazărzii unde au fost timp de mai bine de un an dormitoarele elevilor liceului militar ce a fost înființat în acel an, Liceul Militar „Mihai Viteazul”.

A doua oară în aceeași garnizoană, un an mai târziu, când am fost invitat la noua locație a noului liceu de către fostul comandant de batalion de elevi din liceul militar, maiorul Ebâncă Aurel, devenit locotenent colonel. Reântâlnirea a fost deosebită, eram cu toții ofițeri. Atât domnul general Ștefănescu cât și fostul comandant de batalion, aveau aceeași părere unanimă despre elevii „plutonului fantomă”.

Astăzi, peste ani îl revăd pe fostul comandant al liceului, generalul maior Ștefănescu, urcând drumul în serpentină spre cazarma liceului și mai departe către dealul „Cocora”, unde își avea locuința, la braț cu mama sa, o femeie simplă îmbrăcată în straie populare, ca în zona Argeșului, dânsul ducându-i desagii țesuți acasă în război, cu baierele petrecute peste umărul cu epoletul de general. Când îl întâlneam în această ipostază, noi elevii ne întorceam de la stadionul de lângă calea ferată, strigând „Atențiune!”, luând poziția regulamentară de drepți salutându-l și spunându-i mamei sale „sărut mâna!”

Getatea Cavalerilor

2023 –ANUL IULIU MAIU !

NR. 8(36) AUGUST-2023

Parcă și acum îi aud mama spunându-i: „Cristache maică, să te porți bine cu copchii ăștia, că tare micuți sunt!” (Bunul Dumnezeu să-l odihnească în pace, acolo unde i-a așezat în lumea dreptilor Săi!)

În garnizoana Alba Iulia domnul general și-a desfășurat activitatea până în anul 1978, când a fost pensionat la vârsta de 59 de ani. Și-a supravegheat propria „creație” de la fereastra apartamentului în care locuia într-un bloc vecin cu Liceul Militar „Mihai Viteazul”. Când nu a mai fost vizitat de ofițerii și profesorii instituției militare de învățământ, a hotărât să se mute în orașul natal, la Pitești, unde și-a dat obștescul sfârșit în luna februarie 1990.

A fost înmormântat simplu ca orice om, fără gardă și onoruri militare, chiar dacă le merita, el oșteanul cu gradul și funcțiile avute de-a lungul carierei. Probabil ei, „emanații revoluției”, întemeietorii

noii societăți democratice din România nu au dorit să aibă de a face cu un fost ofițer din armata regală. Totuși absolvenții liceului militar „Ștefan cel Mare” din Câmpulung Moldovenesc nu l-au uitat. Cu ocazia aniversării și reîntâlnirii promoției la 50 de ani de la absolvirea Liceului Militar în anul 2019, promoția 1969, respectiv fostele companii întâia a căpitanului Ipate și a doua a maiorului Marinescu, companii pe care eu și colegii mei de companie i-am prins în primul an de liceu și-au adoptat denumirea de:

"PROMOȚIA 1969, - GENERAL MAIOR CRISTACHE ȘTEFĂNESCU!"

Cu această ocazie au prezentat participanților drapelul omagial al promoției. După festivitatea aniversară drapelul omagial a fost predat Colegiului Național Militar „Ștefan cel Mare” spre păstrare.

Garda de onoare a foștilor absolvenți prezintă drapelul omagial participanților la festivitate pe platoul central al liceului.

Personal consider că gestul foștilor colegi mai mari este atât o comemorare a fostului comandant al liceului, cât și o reabilitare a meritelor fostului ofițer de carieră.

CINSTE LOR!

4

